

Sygn. akt V CSK 5/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa J.B. i A.B.

przeciwko D.G. i M.S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.

z dnia 26 lipca 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /17,

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanych kwotę  
2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powodowie powołali się na „istotność zagadnień prawnych stanowiących podstawę orzeczeń Sądów obu instancji oraz występowanie w sprawie wykładni prawa sprzecznej z podstawowymi zasadami prawa cywilnego i naruszenia prawa procesowego decydujące o ograniczeniu prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu apelacyjnym i niezastosowaniu treści art. 568 § 2 i 3 k.c.”. Ta teza nie została przez skarżących poparta wskazaniem na konkretną podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania spośród wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., a sposób jej sformułowania i uzasadnienia sugeruje, że niniejszej sprawy mają dotyczyć wszystkie podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, za wyjątkiem tylko nieważności postępowania wymienionej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.

Zgodnie z ustaloną linią orzecniczą powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Zagadnienie to należy sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą

tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których powstało.

Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżących problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, to zarówno charakter zgłoszonego w niej roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżących zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Odwołanie się do przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidzianej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, chociaż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć. Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy w pewnej kwestii wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę.

Termin pięcioletni do wykonywania uprawnień z tytułu rękojmi za wady sprzedanej nieruchomości w miejsce terminu trzyletniego został wprowadzony nowelizacją art. 568 § 1 k.c. dokonaną ustawą z 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. Nr 14, poz. 827), ale z art. 51 tej ustawy nowelizującej wynika, że do umów zawartych przed dniem jej wejścia w życie stosuje się przepisy dotychczasowe. Umowa, której dotyczą żądania powodów została przez nich zawarta 10 grudnia 2008 r. i do tej umowy niewątpliwie ma zastosowanie art. 568 § 1 k.c. w brzmieniu poprzednim, przewidującym trzyletni termin do dochodzenia roszczeń z tytułu rękojmi za wady sprzedanej nieruchomości.

Problem niestosowania art. 5 k.c. do upływu terminu przewidzianego w art. 568 § 1 k.c. został przez Sąd Najwyższy objaśniony w uchwale składu siedmiu sędziów z 20 czerwca 2013 r., III CZP 2/13 (OSNC 2014, nr 2, poz. 10). Natomiast znaczenie zawiadomienia sprzedawcy o wadliwości przedmiotu sprzedaży przed upływem terminu zawitego z art. 568 § 1 k.c. było już rozważane

w wyroku z 14 stycznia 2004 r., I CK 42/03, w którym Sąd Najwyższy przyjął, że zawiadomienie sprzedawcy o wadliwości przedmiotu sprzedaży przed upływem terminu zawitego z art. 568 § 1 k.c. otwiera jedynie kupującemu możliwość podniesienia zarzutu z rękojmi przed roszczeniami sprzedawcy z tej samej umowy sprzedaży (art. 568 § 3 k.c.); nie otwiera mu natomiast drogi do dochodzenia z tej podstawy roszczenia. Po upływie terminu wskazanego w art. 568 § 1 k.c. roszczenie kupującego o obniżenie ceny rzeczy wadliwej wygasa i nie może być skutecznie dochodzone przed sądem.

Trzeba podkreślić, że wygaśnięcie roszczeń z rękojmi za wady rzeczy sprzedanej nie oznacza, żeby poszkodowani w związku z nienależytym wykonaniem umowy mieli utracić także roszczenia odszkodowawcze za szkodę wyrządzoną im wadliwym świadczeniem kontrahenta, a ich dochodzenie może ekonomicznie prowadzić do zbliżonych rezultatów, jak dochodzenie roszczeń z rękojmi za wady.

Powodowie nie wskazali na czym miałyby polegać rozbieżności w wykładni art. 568 § 1 k.c., gdy chodzi o przypisywanie terminom określonym w tym przepisie charakteru terminów zawitych. Nie powołali też orzecznictwa, z którego można by wyprowadzić tezę, że po podjęciu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 czerwca 2013 r., III CZP 2/13 istnieją ciągle rozbieżności w stosowaniu przez sądy powołanego przepisu albo wątpliwości, czy doprowadzenie przez uprawnionego do wygaśnięcia przysługującego mu roszczenia w związku z jego niedochodzeniem może być pomięte z powołaniem się na art. 5 k.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. W postanowieniu z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12 (nieopubl.), Sąd Najwyższy wyjaśnił ponadto, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

Skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie tylko nie wykazali, ale nawet nie uprawdopodobnili tego rodzaju wadliwości zaskarżonego przez nich orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804), orzeczono jak w postanowieniu.

jw

ał